

TAL Embla Persson – MANIFESTATION FÖR AFGHANISTAN

När jag gick mot Norrmalmstorg idag så gjorde jag det med tunga steg. Jag gjorde det med vetskapen om att vi idag ska uppmärksamma en två-års-dag, och inte en lycklig sådan med tårta och ballonger, utan en två-års-dag för förtryck och systematiskt inskränkande av mänskliga rättigheter i Afghanistan.

Mitt namn är Embla Persson och jag innehar förtroendet att sitta som ordförande för Sveriges största barn- och ungdomsorganisation som samlar över 135 000 gymnasieelever landet över. Om min organisation hade verkat i nutidens Afghanistan hade den medlemsiffran varit näst intill obefintlig. Min, och Sveriges Elevkårers, låga brinner därför lite extra för barn & ungas rätt till utbildning.

Jag ser varje dag hur skolan är en helt avgörande plattform för barn och ungas liv nu och i framtiden. En plattform för kunskap och meningsutbyte, men också för att utvecklas som individ och finna mening i vardagen. På samhällsnivå är skolan också helt avgörande för upprätthållandet av en samhällsstruktur där individen ges möjlighet att bryta sig loss från den plats där den står idag. Genom utbildning öppnas alla dörrar, till såväl nya sysselsättningar, som till maktens korridorer. Utan en skola dit alla är välkomna på likartade premisser finns inget jämlikt samhälle där alla dess medborgare har makten över sitt liv.

När talibanerna åter tog makten över Afghanistan stängdes alla skolor för flickor i åldrarna 12 år och uppåt. I 2 år har man systematiskt begränsat flickors rätt till utbildning. Flickors rätt till kunskap, till personlig utveckling och till makt över sitt eget liv. Samtidigt som man direkt inskränker flickor och kvinnors mänskliga rättigheter, lägger grunden till en könssegregerad samhällsstruktur och utplånar individens möjlighet att bryta sig loss - står dess ledare och hävdar att kvinnorna i Afghanistan har ett bekvämt och utvecklande liv. Och vad händer i Sverige? I statsbudgeten drar vi ner kraftigt på biståndet, samtidigt som koranbränningar direkt hotar den livsavgörande verksamhet som ex. Svenska Afghanistankommittén bedriver i landet. En verksamhet som når ut till 130 000 elever och som har kapacitet att sprida sig än större.

Det är verkligheten för så många barn- och unga, i synnerhet flickor, och det lämnar mig med en klump i magen. Men låt oss inte glömma att den sämsta medicinen för att uppnå samhällsförändring är att hänge sig till sin uppgivenhet. För även om jag gick till Norrmalmstorg med tunga steg så får jag en stark känsla när jag blickar ut över er som samlats här idag: hopp. Hopp om att vi tillsammans kan förvandla den där klumpen i magen till reell handling. Hopp om att vi kan höja våra röster, kavla upp våra armar, och skapa förändring.

På det temat vill jag rikta mig särskilt till de 335 elevkårer som Sveriges Elevkårer samlar landet över och till mina kollegor i ungdomscivilsamhället. Den svenska ungdomsrörelsen är starkare än någonsin och bubblar av kompetens, engagemang och en vilja att påverka.

Låt oss enas och bilda en gemensam kraft framåt.

Låt oss visa att de flickor som lever i förtryck inte är ensamma.

Låt oss visa att vi är beredda att höja rösten - för deras rätt till utbildning - för deras rätt till makt över sitt eget liv.

Embla Persson
Ordförande
Sveriges Elevkårer